sportul MAGAZIN

Sportivi sub cupola Academiei

NAVIGÎND CU SAVANTUL HORIA HULUBEI PRIN LUMEA PIONIERILOR AVIAȚIEI ROMÂNEȘTI

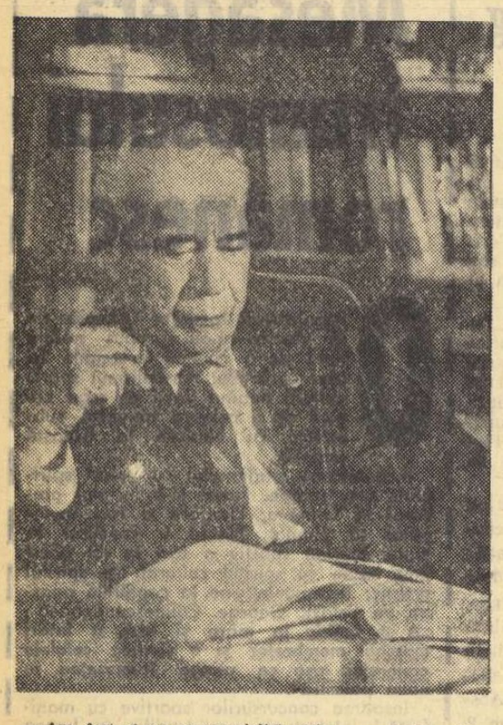

- Cu primul planor la jumătate de metru de sol
- Unde s-a născut „Sfîrlează cu fofează"
- În „Bréguet", pe ruta București-Constantinopol

HORIA HULUBEI, reprezentant prestigios al vieții științifice internaționale, în care aduce un substanțial aport cercetării în domeniul fizicii nucleare, academician, membru în conducerea consiliului guvernatorilor Agenției internaționale pentru energia nucleară, cu sediul la Viena, al cărei guvernator și vice-guvernator a fost, președintele Comitetului de stat pentru energia nucleară de pe lîngă Consiliul de Miniștri al Republicii Socialiste România, membru în Consiliul științific al Institutului unificat de cercetări nucleare de la Dubna, organizator și director al Institutului de fizică atomică, profesor al celei dintîi catedre de fizică nucleară la Universitatea din București, promotor al școlii românești de fizică nucleară și laureat al Premiului de Stat, savantul conturează o puternică personalitate ce-și află prezența și într-o susținută activitate pe tărîm obștesc.

Recunoscut astăzi în aria multiplelor sale preocupări, prea puțini știu însă detaliul că, la începuturile sale, acest om de știință a fost aviator. Un aviator care a trecut prin toate etapele pasiunii zborului, care a parcurs întregul ciclu al nobilei îndeletniciri a celor ce visează aripi.

— Am fost și eu aeromodelist, astfel că am pornit-o chiar de la un început de concepție, de la construcție, de la încercarea de lămurire a sustentației și pînă la a cunoaște satisfacția zborului acelei unelte făurite de mine, de noi, copiii — și începe evocarile academicianul Horia Hulubei, răspunzînd amabil solicitării noastre. Eram elev la Liceul Internat din Iași. De atunci s-a scurs mai bine de o jumătate de secol. Aviația prindea cu adevărat aripi pe cerul lumii și România își înscrisese și ea numele în istoria zborului prin invențiile lui Traian Vuia, Aurel Vlaicu și Henri Coandă — dovediti, mai tîrziu, adevărați titani ai aviației universale — țara noastră figurînd și ea la loc de cinste printre țările în care aviația nu mai era necunoscută.

În studiile noastre, în aspirațiile noastre la cultură generală, fenomenul mecanic ne interesa atunci pe toți tinerii, ca tot ce era nou, iar zborul în sine, elucidînd preocupări științifice și satisfăcînd veleități sportive, ne atrăgea cu acea putere propulsată de un carburant inerent tinereții : pasiunea.

Astfel am început să lucrez și eu la făurirea intîilor aeromodele, ca și alți colegi de liceu, printre care Victor Ion Popa, cel ce avea să devină mai tîrziu, nu numai literatul, dramaturgul, graficianul și scenograful, omul de teatru — autorul celor două povestiri de mare valoare din literatura noastră : „Maistorașul Aurel", monografia romanțată în trei volume a vieții lui Aurel Vlaicu, și „Sfîrlează cu fofează", care se datorește tocmai acelor începuturi din copilăria noastră de la Iași — dar și unul dintre „ctitorii zborurilor ieșene", Ion Ghiga și Ion Romanescu, care avea să devină aviator și să cunoască moarte de erou pe cerul Franței...

Înainte de a suna deșteptarea, chiar cu o oră, o oră și jumătate mai devreme, strecurîndu-ne din dormitorul internatului, porneam, de cum se lumina de ziuă, pentru a ne lansa micile noastre aeronave echipate cu motor de gumilastic, ingenios folosit, căci atunci n-aveam încă exemplul altora, noi înșine fiindu-ne precursori.

Tot furîndu-ne din somnul zorilor, din dulcele tain de somn al începutului de dimineață, treziți înaintea „dormitoarelor", am construit de-a binelea un aparat adevărat, la dimensiuni reale, dar fără motor. Un planor la mărime autentică, în care noi ne dovedisem aprigi meșteri tîmplari, planor cu care am cunoscut, apoi, intîia senzație a zborului, fericirea de a fi aviatori.

Pasiunea noastră nu putuse fi împlinită numai cu aeromodele ; zborul lor ne aparținea, e drept, dar nu era zborul nostru, organic. Nu-l simțeam, noi, copiii, nu-l trăiam astfel, prin noi, cu noi înșine.

Eram mîndri de ceea ce înfăptuiam, noi, acolo, pe platoul cazărmii regimentului 7 roșiori, pe același cîmp unde aterizase și de unde se înălțase Aurel Vlaicu, în primul său zbor la Iași, și pe care, noi, copiii, pierduți în mulțimea celor mari, mulțime cît nu mai adunase Iașii nici chiar la parăzile militare cu fanfare și defilarea cavaleriei, îl urmăream cu sufletul la gură, trăiam momente mărețe.

Nu am reușit, cu acel planor, să zburăm decît la o jumătate de metru de la sol, dar am zburat, am plutit în văzduh noi înșine. Am trăit zborul, voluptatea lui și eram aviatori !

Se crease o adevărată psihoză pentru aviație, în tot liceul, încît clasa noastră, ca și elevii din ceilalți ani, — cei mai mici, atrași de spectacol, cei mai mari nădăjduind să se afirme orgolios, — devenise țința mai tuturor preocupărilor pentru zbor. Directorul liceului, profesorul Toderiță Bădărău, ne amenința cu blîndețe că „va cere sprijinul prefectului de poliție, ca să curme o dată pentru totdeauna, aceste nebunii menite să ne frîngă oasele".

Dar anii au trecut și de pe băncile liceului am intrat direct în acei ani negri ai războiului, la porțile căruia se opriseră elanurile noastre de învățătură, dorul de pătrundere în lumea universitară. Școala militară de infanterie de la Botoșani și tranșeea frontului din Moldova, la început, au suplinit aula universității și laboratoarele de studiu, de cercetare, atît de mult visate în anii liceului. Astfel, avea să înceapă tinerețea noastră, a generației mele, acea tinerețe de aur peste care flutura zăbranicul războiului, o tinerețe transformată în viață de cîrtiță sălășluind în tranșee...

Printr-o întîmplare, cu prilejul vizitei într-un spital militar instalat vremelnic în localul fostului meu liceu, generalul Berthelot, comandantul misiunii militare franceze pe frontul din Moldova, și-a abătut privirea pe placa absolvenților de onoare ai școlii, întrebînd : „Unde sînt acești premianți, absolvenții din promoțiile recente, deci încă oameni tineri ?"

Printre acei tineri studioși se afla și sublocotenentul de rezervă Hulubei Horia dintr-un regiment de infanterie. Întrebat fiind ce specialitate ar vrea să urmeze, a gîndit cu inima și a răspuns : aviația ! Și iată cum, din adîncul pămîntului, de acolo, din tranșeele din lunca Siretului, avea să se înalțe în azurul cerului.

— A fost drumul tinereții mele, cu adevărat drumul visat, pe care tranșeea nu l-a putut îngropa — avea să mărturisească, cu sinceritate, savantul de mai tîrziu.

După un stagiu în Anglia — cantonați la Oxford — și apoi completarea pilotajului la o școală de aviație din Franța, tînărul Horia Hulubei și-a trecut brevetul în garnizoana Avor, eveniment care a șters din el, parcă, și amintirea succesului la bacalaureat și mîndriile întreținute de premiile școlare ce dobîndise în fiecare an din cei petrecuți în liceu.

★

A revenit în țară și a tot zburat, încadrat ca ofițer de rezervă într-o escadrilă dintr-o unitate aeriană operativă de pe frontul românesc, în faimosul grup II aeronautic, comandat de maiorul Andrei Popovici, generalul-aviator de mai tîrziu, cel care și în aviația sportivă a fost unul dintre promotori, înființînd Aeroclubul Brașov, pepinieră de planoriști și de motoriști, și conducînd, ca secretar general, Aeroclubul României, timp de zece ani, un mare propagandist prin conferințele și scrisul său în favoarea aviației.

— Demobilizat, nu m-am despărțit încă de aviație, devenind șef de birou în Aviația civilă care luase atunci ființă în cadrul Ministerului Comunicațiilor. Făuream, pe hîrtie, trasee de bază și apoi, tot eu, pilot fiind, le verificam în zbor, pe itinerar. Legislația aviației civile de la noi atunci s-a născut, prin munca la care am participat și eu, după cum, tot atunci au început și primele lucrări de infrastructură la Băneasa, bunăoară, construindu-se întîiul hangar. În acea epocă s-au efectuat studiile pentru legătura românească a primei linii internaționale, București-Sofia-Constantinopol, încadrată în traseul internațional exploatat de compania franceză de navigație aeriană.

Conducînd mai bine avionul Bréguet, și cum în cursele civile erau folosite pe atunci tot Bréguet-uri, am pilotat astfel avionul Bréguet cu care s-a efectuat cursa tehnică pe ruta București-Sofia-Constantinopol, alături de un pilot al companiei franceze. Și la o escală în Bulgaria, pe un cîmp de aviație care nu era în acele vremuri decît un izlaz tăvălugit doar de copitele oilor din acele turme cărora li se închiria dreptul să pască, pentru a economisi astfel costul cositului ierbii ce împiedica manevrarea avioanelor la sol, am descoperit hangarul — construcția impresionantă de metal — și stilpul de amărare a acelui faimos dirijabil din clasa „Graf von Zeppelin" care survolase noaptea și bombardase în primul război mondial „cetatea București", făcînd victime omenești și distrugeri imobiliare. Iar printre burueni, o placă uitată de oameni și spălată de ploi, amintea „pentru posteritate" că de acolo pornise întîiul dirijabil german folosit în războiul aerian de pe frontul român,inscripția preciznd că dirijabilul nu s-a mai întors niciodată la baza sa, dat fiind că-și găsise nașul pe cerul României...

A continuat să zboare, pînă ce, smuls de adevărata sa vocație, științele fizico-chimice, a terminat studiile în specialitate, luîndu-și licența la Universitatea din Iași, bătrînul așezămînt unde avea să revină profesor, după o prestigioasă activitate de aproape un deceniu și jumătate la Sorbona, și unde, anul trecut, i-a fost decernat titlul de „doctor honoris causa al Universității din Iași".

— Călătoriți mult în interesul științei românești, al celei universale — am încercat noi o întrebare — și, desigur, numai cu avionul ; poate că ne-ați vorbi, astfel, în ambianța creată de acele duioase amintiri din începuturile dv., despre ceea ce păstrați pentru aviație...

— În adevăr, călătoresc cu avionul, chemat acum de munca mea științifică în multe părți din lume — am zburat și peste Polul Nord, cu avioanele companiei daneze care deservesc linia Copenhaga—Tokio, într-un zbor de 16 ore — nu uit, oriunde m-aș afla, în viteza turboreactoarelor, ca și în înălțimile „Caravelelor" zilelor noastre, că undeva, cu ani în urmă, cu decenii, în Iașii marilor începuturi de viață și ai duioaselor mele amintiri, inimile noastre au vibrat la ideea de zbor, în voluptatea celor dintîi înălțări, fie ele chiar de o jumătate de metru de la sol. Inimile celor rămași, mereu mai puțini, printre noi, din acele timpuri eroice ale începuturilor, continuă să bată pentru aviație, să îndrăgească mut acea superbă aventură a înălțării omului în văzduh. „Căci cel ce-a fost aviator, rămîne", spune o vorbă adusă de vînturi, încrustată parcă pe bolta cerului.

Aici se încheie povestirea cu care ne-a onorat savantul Horia Hulubei, cu privilegiul unor confidențe, venite din adîncuri, cu glas care pe alocuri primea modulații de violoncel, deslușind un drum ce se înscrie în letopisețul omului modern din România veacului XX — drumul zburătorului ajuns sub cupola areopagului academic...

V. FIROIU

Un document inedit, de acum o jumătate de secol : pilotul Horia Hulubei

Convorbiri cu domnul Gore

PAGINI DIN JURNAL

Săptămîna trecută domnul Gore a fost foarte prins cu diferite îndeletniciri de natură sportivă : gînduri pe marginea echipei naționale, care a învins formația R.F.G., meditații pe marginea șanselor sale în întîlnirea din preliminariile olimpice cu R.D.G., apoi Rapid — Juventus, pe urmă Steaua — Valencia. În timpul liber s-a ocupat cu producția. Așa încît, spre regretul nostru, ne-a fost cu neputință să-l abordăm în legătură cu temele sus-inițiațe... În disperare de cauză, am forțat ușa locuinței sale și deschizînd sertarul de la birou (utilizăm același tip de cheie), am scos jurnalul său intim unde, după cum mărturisea odată, obișnuiește să arunce la ceas tîrziu de noapte felurite creionări. Sărind peste notațiile de ordin general, evitînd comentarii, nepublicabile aici, cu privire la I.A.L.-uri, am copiat în fugă următoarele însemnări.

RĂZBOI ȘI PACE [1])

LUNI. Consiliul municipal al orașului Grenoble, unde va avea loc peste cîteva luni Olimpiada de iarnă, a declanșat sub imboldul, se pare, al primarului, o campanie de pace al cărei scop este ca în toată perioada Jocurilor, luptele armate să înceteze pretutindeni, fiind înlocuite cu un „armistițiu olimpic".

Excelent ! Sînt foarte curios să văd cum evoluează lucrurile. Nu de alta, dar ideea franceză mi-a dat o idee. Într-adevăr, dacă propunerea va fi cumva acceptată, atunci sînt hotărît să recomand printr-o scrisoare Comitetului Olimpic Internațional modificarea radicală, eu aș zice revoluționară chiar, a sistemului de organizare a Jocurilor. *(Notă: să vorbesc în această chestiune cu Titu Șiperco, reprezentantul nostru la C.I.O. ; el cunoaște mai bine atmosfera de acolo și m-ar putea ajuta să redactez mesajul).* Care-i teza mea ?

În loc ca Olimpiadele să se desfășoare, așa cum stau lucrurile în prezent, din patru în patru ani doar, ele ar putea fi organizate mai des, adică din an în an, urmînd ca treptat-treptat și pe nebăgate de seamă să avem chiar una pe lună. Și întrucît fiecare competiție echivalează cu un armistițiu olimpic, înseamnă că... E la mintea copiilor [2]).

EXEMPLU : să presupunem că un oarecare C e primul nume care îmi vine la îndemînă, probabil pentru că cetățeanul e simpatic, să presupunem, așadar, că acest C a decis să pornească săptămîna viitoare un atac împotriva unei provincii de sud-vest-nord, a unui continent mărginaș, alegîndu-și data de 15 septembrie (sîmbătă).

— *Ce părere ai, generale ?* — îl întreabă C pe șeful statului major.

— *Nu ține. Sîmbătă 15 începe Olimpiada de la Montevideo. Astfel, încît, două săptămîni sîntem legați de mîini și de picioare.*

— *Hm ! Așa-i ! Armistițiu olimpic. Fotbalul ăsta a întors lumea pe dos [3]). Pînă mai ieri nu-i lăsa pe oameni în pace. Acum nu-i mai lasă în război. În sfîrșit, poate că la întîi ale lunii...*

Generalul clătină din cap.

— *Ții !*

— *De ce ?* — răcnește C. *La întîi se isprăvesc meciurile din Uruguay.*

— *Da, dar începe Olimpiada de la Craiova.*

● *Ora 2 noaptea.*

Recitesc însemnările de mai sus. Pare, totul, foarte-foarte utopic. Dar, în același timp, e de o logică impecabilă. Să trag de aici concluzia, încă o dată, că logica e utopică ? [4]).

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

SÎMBĂTĂ. Meci de divizia C. Mureșul Deva — C.F.R. Caransebeș. Rezultat : 9—0. În repriza a doua, și cam spre sfîrșite, cînd scorul era 5—0, cînd deci, dacă stai să te gîndești mai bine, meciul se isprăvise, cînd echipele erau pe deplin liniștite (bineînțeles fiecare în felul ei) jucătorul Bilă de la C.F.R. se repede la arbitrul Dumitriu (care se pare că, luîndu-mă după gazete, a condus destul de la locul lui) și-l înjură cumplit. Eliminare de pe teren !

Faptul, de foarte puțini luat în considerație, m-a răvășit. Eram obișnuit pînă acuma cu insulte, lovituri sau incidente, hai să zicem, motivate psihologic : situație neprecizată pe teren, tensiunea rezultatului necunoscut, un 11 m acordat, un 11 metri neacordat, o decizie care poate răsuci cursul partidei... Dar la 0—5 ? Și cînd mai rămăsese un sfert de ceas de joc ? Unde-i motivarea ? N-o văd. Înseamnă că jucătorul a înjurat fără motiv. Eram obișnuit pînă acuma cu înjurăturile „la cald". Dar la 0—5 lucrurile s-au răcit. Atunci ? Înseamnă că jucătorul din Caransebeș a înjurat la rece.

E grav.

E semn că ieșirile nervoase au intrat în structura jucătorilor precum un tic, un tabiet sau un act reflex.

E semn că simțind liniștea de pe teren, jucătorii sînt cuprinși de neliniște, încercînd probabil senzația că „ceva nu-i în regulă".

Și atunci... *„Am, n-am treabă, eu în repriza a doua..."*.

pt. conf. Al. MIRODAN

[1]) *Subtitlurile ne aparțin (Al. M.).*

[2]) *Mi-e teamă însă că numai la mintea copiilor (nota domnului Gore).*

[3]) *Exprimare ternă. Eu aș fi scris : „balonul rotund a întors globul pe dos" (Al. M.).*

[4]) *Sau poate că (mă surprinde de altfel că domnul Gore n-a prins nuanța) utopia e, ea și numai ea, logică. (Al. M.).*

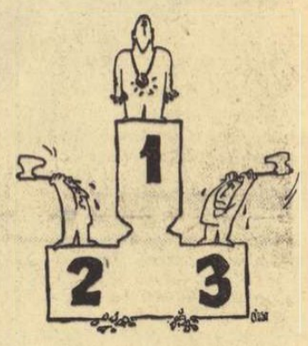

Fără cuvinte
Desen de CIOSU

Cititorii „Sportului" sînt invitați să răspundă la tradiționala anchetă de Anul Nou:

Cei mai buni 10 sportivi români din 1967

În vitrinele magazinelor au și apărut ciclopicii „fulgi de nea", globurile multicolore, panglicile de beteală strălucitoare, ba chiar și figura lui Moș Gerilă ; puieții de brad sînt gata să ia drumul centrelor de vînzare de la orașe ; arhitecți și decoratori au pus la punct toate amănuntele legate de inaugurarea orășelelor de basm ale copiilor ; artiștii învață cuplete pentru spectacolele sărbătorilor ; prietenii și-au stabilit locul revelionului și meniurile festinului ; ziarele și revistele, agențiile de presă de pretutindeni au și lansat tradiționalele anchete de sfîrșit de an...

„Sportul" nu putea face excepție de la această tradiție. De aceea, ca și altă dată, în preajma sfîrșitului de an, redacția se adresează cititorilor săi, marii familii de iubitori ai sportului, cu întrebarea :

CARE AU FOST CEI MAI BUNI 10 SPORTIVI ROMÂNI AI ANULUI 1967 ?

Desigur, cititorii au avut nu o dată ocazia, în cele 11 luni de pînă acum, să-i urmărească pe cei mai buni sportivi ai țării fie direct din tribunele stadioanelor, fie pe micul ecran al televizoarelor, fie pe cel mare al cinematografelor, prin intermediul ziarelor, al revistelor sau al emisiunilor radiofonice. Fiecare dintre dv. a tremurat, și nu doar o dată, atunci cînd fruntașii sportului nostru s-au aflat în încleștarea luptei, le-au ținut, cum se spune, pumnii strînși și le-au aplaudat izbînzile. Fiecare a trăit din plin bucuria succeselor sportivilor noștri, ale celor mai buni, în acest an preolimpic, atît de bogat în mari competiții internaționale. De aceea, credem că nu vă va fi chiar atît de greu să stabiliți ierarhia celor mai de seamă sportivi români din 1967.

Dar, oricum, pentru a vă veni în ajutor, redacția noastră s-a gîndit să vă prezinte o listă de 55 de sportivi și sportive pe care redactorii „Sportului" îi consideră realizatorii, în acest an, ai unor rezultate de mare valoare sau care, în diferite concursuri și competiții, au avut comportări prestigioase. Dumneavoastră vi se cere să-i indicați, în ordine, pe cei mai buni 10 și să ne trimiteți neîntîrziat răspunsul. Bineînțeles, lista stabilită de noi are doar un caracter orientativ, dumneavoastră, dragi cititori, avînd posibilitatea să adăugați și alte nume de sportivi ale căror evoluții apreciați că răspund anchetei noastre.

Dat fiind faptul că au existat o serie de ramuri și de probe în care rezultate remarcabile au fost obținute nu de un anume sportiv, ci de un dublu, de un echipaj sau chiar de o echipă, apreciem — în mod sportiv — că cititorii vor putea indica numele tuturor componenților acestor formații.

Vă propunem ca răspunsurile dv. să ne parvină la redacție (ziarul „Sportul", București, str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie) pînă în ziua de 20 decembrie, notînd pe plic mențiunea „pentru anchetă".

Iată acum lista sportivilor dintre care vă sugerăm să-i alegeți pe cei mai buni 10 :

ATLETISM : Mihaela Peneș **(prima aruncătoare de suliță din lume în acest an)**, Viorica Viscopoleanu **(locul 3 în clasamentul mondial, cîștigătoarea concursului preolimpic din Mexic)**, Șerban Ciochină **(al 10-lea performer mondial la triplu, deține victorii asupra unora dintre cei mai valoroși săritori mondiali)**.

BASCHET : Dragoș Nosievici, Mihai Albu **(formă constant superioară de-a lungul întregului an, evoluții remarcabile la europene)**.

BOX : Nicolae Gîju **(campion european)**, Constantin Ciucă **(medalie de argint la C.E. de la Roma și finalist la săptămîna preolimpică)**.

CAIAC-CANOE : Aurel Vernescu, Afanasie Sciotnic, Mihai Turcaș-Chindin Covaliov-Ion Irimia, Anton Calenic, Andrei Conțolenco-Haralambie Ivanov, Andrei Igorov, Petre Maxim-Aurel Simionov **(campioni europeni la Duisburg, victorioși în numeroase competiții)**.

CICLISM : Emil Rusu **(cîștigătorul „Turului României")**.

FOTBAL : Narcis Coman, Dumitru Nicolae, Dan Coe, Nicolae Dobrin, Gheorghe Constantin, Ion Ionescu **(evoluții superioare în majoritatea partidelor susținute)**.

HALTERE : Balaș Fiți **(recordman național, clasat între primii 6 din lume)**.

HANDBAL : Gheorghe Gruia **(golgeterul echipei noastre la C.M. din Suedia)**, Ana Starck **(exemplu de seriozitate, comportare deosebită în toate meciurile jucate)**.

ÎNOT : Vasile Costa **(recordman național, a obținut cîteva victorii internaționale de prestigiu)**, Georgeta Cerbeanu **(medalie de bronz la europenele de juniori)**.

LUPTE GRECO-ROMANE : Ion Baciu **(campion mondial, cîștigător la competiția preolimpică de la Ciudad de Mexico)**, Simion Popescu **(campion european, medalie de argint la C.M.)**.

LUPTE LIBERE : Francisc Bolla **(clasat pe locul secund la C.E. de la Istanbul și la C.M. de la Delhi)**.

POLO : Aurel Zahan **(golgeterul „Cupei Jadran")**, Ștefan Kroner **(jucător de bază al echipei Dinamo și al națională)**.

SCRIMĂ : Ionel Drîmbă-Tănase Mureșanu-Iuliu Falb-Mihai Tiu-Ștefan Ardeleanu **(campioni mondiali la floretă)**, Anton Pongrat **(campion mondial de tineret la spadă)**.

ȘAH : Florin Gheorghiu **(pentru a șasea oară campion al țării, a realizat victorii de prestigiu la o serie de mari maeștri internaționali)**, Alexandra Nicolau, Elisabeta Polihroniade **(rezultate bune în mari turnee)**.

TENIS : Ion Țiriac-Ilie Năstase **(semifinaliști la dublu la Roland Garros și la Roma, victorioși asupra redutabilului cuplu spaniol Santana-Arilla)**.

TIR : Marcel Roșca **(cîștigător la pistol viteză la Dinamoviadă și la săptămîna preolimpică)**, Ion Tripșa **(pistol viteză, rezultate de valoare mondială)**, Gheorghe Florescu **(locul II la skeet la concursul preolimpic și V la C.M.)**.

BOB : Ion Panțuru-Nicolae Neagoe - Petre Hristovici - Gheorghe Maftei **(campioni europeni)**.

HOCHEI : Constantin Dumitraș, Dezideriu Varga **(jucători de bază ai reprezentativei noastre. La C.M. de la Viena, Varga a fost apreciat ca cel mai bun fundaș al grupei B)**.

★

Clasamentul „celor mai buni 10" va apare în numărul nostru festiv de Anul Nou. Cu acest prilej vor fi publicate și numele cititorilor care au indicat exact această listă. **Așadar, nu uitați : 20 decembrie !**

RĂSPUNDE Ion Poștașu

Ing. DUMITRU URJAN, BUCUREȘTI. Aveți cuvîntul : **„Țineți seama că în următoarele zile vor avea loc trei întîlniri de fotbal deosebit de importante pentru noi, pentru a se asigura o galerie mai aparte și o intensitate sonoră mare, propun ca la toate intrările din stadion să se găsească tarabe cu trompete pentru**

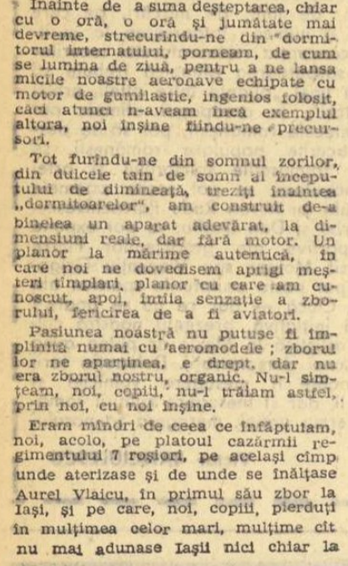

copii. Sînt convins că se vor vinde cel puțin 10 000 de bucăți, rezolvîndu-se în felul acesta două probleme: desfacerea acestui produs, realizarea unei galerii deosebit de puternice. Bănuiesc că acest mod de încurajare va surprinde plăcut și pe jucătorii noștri". Ideea nu e rea de loc ! Numai să aibă O.C.L.-ul atîtea trompete ! Dacă nu, ne rugăm de copiii noștri să ni le împrumute pentru cîteva ore...

IOAN RUS, TÎRGU-MUREȘ. — Fosta recordmană de junioare la 80 m garduri, Elena Vasi, nu numai că n-a abandonat atletismul, dar obține performanțe mai bune ca înainte : 6,20 m la lungime, **locul 3** la campionatul republican de pentatlon. Numai că ea se numește astăzi Elena... Vintilă, întrucît s-a măritat cu antrenorul ei, Ion Vintilă. Nu vă pot spune însă dacă și în căsnicie Ion Vintilă face pe antrenorul sau dacă rolurile s-au inversat !

PETRE ANTON, ILIE CRISTEA, NICOLAE GHIȚESCU ȘI DUMITRU NEDELEA (poate și alții), PITEȘTI. Ne-am pus în cap tot Piteștiul scriind la rubrica noastră de fotbal că nici o echipă românească n-a reușit să treacă de „pragul spaniol". Redactorul nostru a uitat pe F.C. Argeș, care, nu mai departe de anul trecut, a eliminat pe F.C. Sevilla din „Cupa orașelor tîrguri", întrecînd-o cu 2—0 la Pitești și realizînd un rezultat de egalitate, 2—2, la Sevilla. Mai degrabă nouă ne-a fost fatal... pragul spaniol !

IOSIF FURIS, DRĂGĂȘANI. Sonny Liston a devenit campion mondial la 25 septembrie 1962, învingîndu-l prin K.O. în prima repriză pe Floyd Patterson. Revanșa, disputată la 22 iulie 1963, avea să se încheie tot atît de repede în favoarea lui Liston. Nu-mi dau seama cu cine l-ați putut

confunda pe Liston. El este negru american.

A.C., PIETROASA. — U.E.F.A. nu deleagă nominal pe arbitrii care urmează să conducă un meci internațional în cadrul competițiilor desfășurate sub egida ei. Acest organism indică doar țara care va trimite arbitrii, urmînd ca federația respectivă să se opreacă asupra persoanelor. Recuzarea unui arbitru la un joc internațional nu este o treabă chiar atît de ușoară. Se poate ajunge și la o astfel de situație. În general delicată, dar pentru aceasta este necesar să probezi reaua credință a arbitrului în chestiune. De aceea, se înregistrează extrem de rar cazuri de recuzare a unui arbitru internațional, în ciuda unor arbitraje care nemulțumesc într-o măsură mai mare sau mai mică.

DUMITRU SOVEJA, COMUNA DUMBROVIȚA. Haller joacă la Bo-

logna, ceea ce înseamnă că are nevoie de încuviințarea echipei cu care are contract, pentru a putea juca în reprezentativa R.F. a Germaniei. Și această aprobare este cerută și obținută (nu fără eforturi financiare !) numai pentru anumite meciuri extrem de importante pentru R.F.G., cum au fost cele din cadrul campionatului mondial de fotbal. Înțelegeți acum de ce n-a jucat Haller la București.

SEVER BUCUR, COMUNA SINCEL. ȘI MAI MULȚI CITITORI DIN NICȘENI. Să punem capăt tuturor contradicțiilor pe această temă (ca orice microbist veți găsi apoi altele noi !): Gheorghe Constantin — „profesorul", cum i se spune — împlinește la 14 decembrie 35 de ani. Sperăm să-i adresăm duble felicitări : pentru aniversare și pentru jocul său din meciul cu R.D. Germană !

V.S. și M.N., CUGIR. Este atît de complicată problema golurilor înscrise în deplasare în marile competiții internaționale ? Ele nu se socotesc dublu decît atunci cînd a intervenit o situație egală atît la puncte cît și la golaveraj. Bineînțeles, deci, că obținînd acasă victoria cu 2—0 sau cu 3—1, dar pierzînd în deplasare cu 5—2 sau 6—3, îți iei adio de la competiția respectivă.

Ilustrații : N. CLAUDIU

DIN TOATĂ LUMEA

SUPORTERII

Se spune că Napoli ar avea, în Italia, cei mai... teribili susținători. După cum ați putut constata însă, urmărind la televizor meciul Juventus—Rapid, nici „tifosi" din Torino nu se lasă mai prejos. Ei merg pînă în... pînzele albe cu echipa lor favorită !

Ce înseamnă acest lucru ar putea să explice tînărul Pietro Poligno, care plătește și acum tributul pasiunii sale pentru Juventus. Într-adevăr, „Juve" fiind învinsă cu 4—0 de către Torino, în tradiționalul derbi al orașului, potrivit prinsorii pe care a încheiat-o înainte de meci, Poligno trebuie să meargă în fiecare zi cîte 20 de metri, în mîini, cu spatele, pe una din străzile centrale din Torino. Și asta, timp de 4 săptămîni. Cîte o săptămînă de fiecare gol înscris de F. C. Torino.

...N-a lipsit mult, ținînd seama de desfășurarea meciului cu Rapid, ca alți „tifosi" să-i țină companie lui Pietro Poligno în această plimbare de un tip neobișnuit.

SEXUL SLAB NU E CHIAR ATÎT DE... SLAB

La puțin timp după ce i s-a acordat diploma de arbitru de fotbal, tînăra coafeză Martine Giron (21 de ani) a condus, în localitatea Freux, un meci amical.

Debutul n-a fost fără peripeții, întrucît chiar în primul minut de joc s-a produs o infracțiune în careul... gazdelor. Fără să ezite, tînăra Martine a acordat lovitură de la 11 metri. Au urmat obișnuitele proteste din partea echipei sancționate, care, însă, n-au intimidat-o pe „domnișoara arbitru". Aplicînd în continuare regulamentul, ea a eliminat doi jucători ai echipei locale !

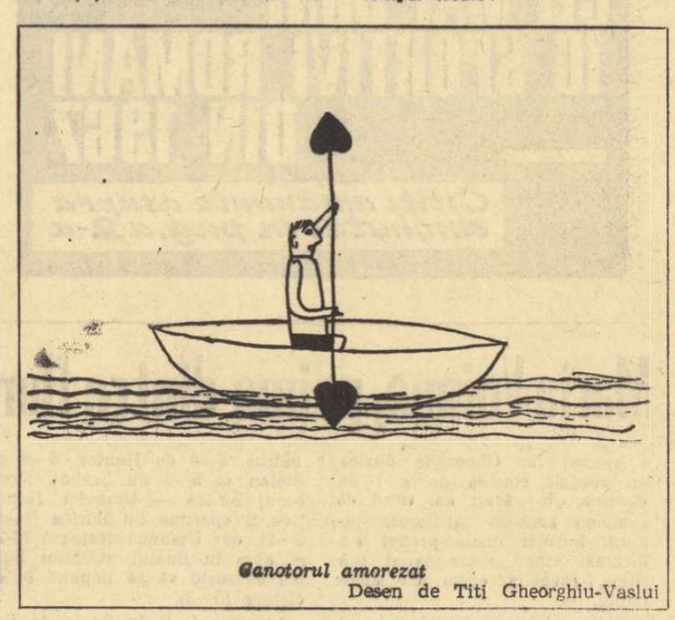

Canotorul amorezat
Desen de Titi Gheorghiu-Vaslui

REFLECȚII DE PE BANCA REZERVELOR

● *Într-un meci rămîne doar un raport de goluri. Restul e vorbă goală (Scepticul).*

● *Fotbal — limbaj universal. Un fel de esperanto al copilăriei omenirii.*

● *O anecdotă trebuie să se termine cu o poantă. O fază de fotbal cu șut la poartă. Altfel n-au haz.*

● *O simplă vedetă poate fi anihilată prin marcaj. Două vedete mai greu. Zece de loc. Formula e simplă: să ai cît mai multe vedete în echipă.*

● *A te apăra înseamnă a organiza. A ataca înseamnă a dezorganiza. Ambele trebuie să le organizezi.*

● *Cea mai bună improvizație e cea pregătită de acasă.*

● *Mulți juniori au stofă de vedetă. Totul e să le găsești croiala potrivită.*

● *Ochiul bun e acela care vede talentul acolo unde încă nici nu există.*

● *Un jucător mare dintr-o echipă mică ar putea să fie mic într-o echipă mare. E și asta o față a teoriei relativității.*

● *Există din păcate o tactică „modernă" prin care două echipe se anulează reciproc și anulează fotbalul ca spectacol.*

● *Scade numărul spectatorilor ? E firesc. Spectacolul a rămas același de mulți ani. Dacă s-ar juca mereu numai „Regele Lear" și „Stan și Bran", cine ar mai plăti biletul de intrare ?*

● *Ce e în stare și fotbalul ăsta ? Oameni onorabili vociferează, înjură și se cearță duminica după-amiază. Fac ce n-ar face niciodată acasă sau la locul de muncă. Poate tocmai de aceea se și duc la meci ?*

Tudor VASILE